



Айзък Азимов

# Съвременният вълшебник

Винаги съм се удивлявал, че Николас Найтли, макар и да бе мирови съдия, си остана ерген. Атмосферата на неговата професия, така да се каже, предразполага към семеен живот. Та затова той едва ли би могъл да избегне нежните вериги на съпружеството.

Когато неотдавна му го казах в Клуба на чаша джин с тоник, той отговори:

– О-о, ами аз за малко не се ожених преди известно време – и въздъхна.

– Я виж ти?

– Едно светлокосо младо момиче, прелестно, интелигентно, самата невинност и в същото време невероятно страстно, при това изключително очарователно дори за древно изкопаемо като мене.

– И как я остави да си отиде?

– Нямах друг изход – усмихна ми се той кротко, а гладкото му червендалесто лице, меката сива коса, сини очи сякаш бяха събрани на едно място, за да му придадат изражение на полусветец – Разбираш ли, вината е изцяло на нейния годеник...

– А, на всичкото отгоре тя е била сгодена за друг!

– ...и на професор Уелингтън Джонс, който, макар да е ендокринолог, се оказа един съвременен вълшебник. Всъщност стана така, че... – той въздъхна, отпи от питието си и обърна към мен мило, жизнерадостно лице на човек, който се кани да промени темата.

– Хайде сега, Найтли, старче – възпротивих се решително, – не можеш да зарежеш разказа си по средата. Искам да чуя за твоето красиво момиче... за избягалия дивеч.

Той ми смигна разбиращо за шегата (трябва обаче да си призная, че тази беше една от най-неудачните ми шеги) и се настани удобно. Дори поръча да напълнят отново чашата му.

– Разбираш ли – захвана разказа си той, – аз научих някои подробности по-късно.

Професор Уелингтън Джоунс имаше дълъг, заострен нос, открит поглед и безспорен талант да прави така, че всяка дреха, която обличате, да изглежда прекалено голяма за него. Той често обичаше да казва: „Скъпи мои деца, любовта е въпрос на химия.“

Скъпите му деца, които всъщност бяха негови студенти, без изобщо да са му деца, се казваха Александър Декстър и Алис Сангър. И сега двамата, както си седяха хванати за ръце, изглеждаха претъпкани с

химически елементи. Общата им възраст вероятно достигаше 45 години, разделена поравно между двамата. В отговор Александър този път разпалено се провикна:

– Vive la chemie!

А професор Джоунс се усмихна укорително:

– Или по-скоро ендокринологията. В крайна сметка хормоните предизвикват нашите чувства и няма нищо чудно в това, че човек би трябвало по специфичен начин да стимулира онова, което ние наричаме любов.

– Не ми звучи никак романтично – възнегодува Алис. – Сигурна съм, че на мен не ми е нужно никакво стимулиране – вдигна тя към Александър поглед, изпълнен с копнеж.

– Скъпа моя, твоята кръв гъмжеше от хормони в мига, в който ти, както се казва, се влюби – настоя професорът. – Появата на това чувство бе стимулирано от... – той за миг обмисли внимателно думите си, защото бе човек с висока нравственост – от някои странични фактори, които включват и твоя млад приятел. И след като хормоналното въздействие започне, инерцията вече те понася. Аз мога да повтора ефекта много лесно.

– Ами да, професоре – каза Алис, леко засегната, – би било възхитително да опитате – тя стисна ръката на Александър свенливо.

– Аз не искам да кажа – професорът се закашля, за да прикрие неудобството си, – че лично ще направя опит за репродукция... или по-скоро да повтора... условията, които предизвикват естествената секреция на хормона. Имам предвид, че вместо това бих могъл да инжектирам хормон със спринцовка. Или да го осигуря за приемане през устата, тъй като той е стероиден хормон. Аз, разбирате ли – на това място професорът свали очилата си и ги избърса гордо, – изолирах и получих в чист вид хормона.

– Професоре! – Александър се изпъна като струна напред от стола си. – И вие не сте ни казали нищо?

– Трябва първо аз да науча повече за него.

– Да не би да искате да кажете – красивите кафяви очи на Алис заискриха с възхищение, – че можете да накарате хората да изпитат изумителната наслада и свръхбожествената нежност на истинската любов, благодарение на... на хапчета?

– Аз наистина мога да повтора чувството, което ти описа, в тези твърде наситени краски.

– Тогава защо не го направите?

– Чакай, любов моя – побърза да я укроти Александър, – твоята страст те отклонява от правия път. Нашето собствено щастие и бъдеща сватба те карат да забравяш някои неща от живота. Ако един семеен човек по грешка изпие този хормон...

– Нека да ви обясня веднага – извиси глас професорът високомерно, – че моят хормон или моят аматогенен първоизточник, както аз го наричам (той, както много други учени-практици, предпочиташе насмешливите названия за смекчаване на деликатните понятия от класическата филология)...

– Наречете го любовен еликсир, професоре – горещо въздъхна Алис.

– ...моят аматогенен първоизточник – продължи професорът строго – не оказва влияние върху семейни индивиди. Хормонът не може да действа, ако е повлиян отрицателно от други фактори, а съпружеството безусловно е фактор, който възпрепятства любовта.

– Виж ти, аз съм чувал същото – отбеляза печално Александър. – Но в случая с моята Алис имам намерение да опровергая това коравосърдечно твърдение.

– Александър! – възкликна Алис. – Любов моя.

– Имам предвид, че бракът възпрепятства извънбрачната любов – уточни професорът.

– Виж ти, а до моите уши достигна слухът, че понякога не пречи.

– Александър! – реагира бурно Алис. Тя бе шокирана.

– Така става само в редки моменти, скъпа моя. Сред онези, които не са учили в колеж.

– Бракът може и да не забранява някои дребни сексуални привличания – продължи професорът – или тенденцията към леките шегички, но истинската любов, както госпожица Сангър се изрази, е нещо, което не може да разцъфне, ако мисълта за суровата съпруга или за разни там неприятни деца, измъчват подсъзнанието.

– Да не би да искате да кажете, че ако запазвате с вашия любовен еликсир, извинете ме, с вашия аматогенен първоизточник... редица хора безразборно, само несемейните от тях ще бъдат повлияни? – заинтересува се Александър.

– Точно така. Аз проведох експерименти върху някои животни, които, макар и да не преминават през разни съзнателни брачни церемонии, формират моногамни връзки. Създадите такива връзки не се влияят от хормона.

– Тогава, професоре, аз имам великолепна идея. Утре вечер тук в

колежа е балът на студентите от най-горния курс. Ще има поне петдесет двойки, предимно несемейни. Сложете своя еликсир в пунша.

– Какво?! Ти да не си луд?

– Но това е божествена идея, професоре – запали се Алис. – Само като си помисля, че всички мои приятели ще се чувстват точно като мене! Професоре, вие ще сте направо ангел небесен... Но, Александър, смяташ ли, че чувствата може да не бъдат много добре контролирани? Някои от нашите приятели са малко дивички и ако се разгорещат от любовта и се хвърлят, ами да целуват...

– Скъпа моя госпожице Сангър – прекъсна я професорът възмутен, – не бива да давате воля на въображението си. Моят хормон предизвиква само онези чувства, които водят до брак, а не до някакви неблагоприятни действия.

– Извинете ме – промълви Алис засрамена. – Не бивате да забравям, професоре, че вие сте човекът с най-висока нравственост, когото познавам... като винаги изключвам любимия Александър. А и нито едно от вашите научни открития не води до неморални постъпки.

Тя изглеждаше така съкрушена, че професорът веднага ѝ прости.

– Ами тогава значи ще го направите, професоре? – настоя Александър. – В края на краищата, представете си, че после ще се породи внезапен порив за масови сватби. Аз ще се погрижа за този момент, като доведе под благовиден претекст Николас Найтли, стар и скъп приятел на семейството ни. Той е мирови съдия и може лесно да уреди такива неща като разрешителни и така нататък.

– Едва ли мога да се съглася – професорът все пак омекна – да проведя експеримент без съгласието на тези хора. Няма да е етично.

– Но вие ще им донесете само радост. Ще имате свой принос за общото веселие. При тази липса на завладяващ подтик за женитба, понякога дори и в колежа желанието, породено единствено от продължителната близост, създава известна опасност от... от...

– Да, точно така – съгласи се професорът. – Ами добре, ще опитам с малко разтвор. В края на краищата, резултатите могат да подпомогнат развитието на науката неимоверно и, както двамата казвате, ще допринесе за морала.

– И разбира се, Алис и аз също ще си пийнем пунш – заяви Александър.

– О, Александър, любов като нашата не се нуждае от изкуствено подпомагане.

– Но то няма да е изкуствено, единствена моя. Според професора

твоята любов започна в резултат на точно такова хормонално въздействие, което бе предизвикано, признавам си, благодарение на по-обикновени методи.

– Но тогава, единствена моя любов – Алис цялата поруменя, – защо е нужно това повторение?

– За да ни пренесе отвъд превратностите на съдбата, обич моя.

– Ти със сигурност не се съмняват в моята любов, обожаеми мой, нали?

– Не, чаровнице на моята душа, но...

– Но? Да не би това да означава, че не ми вярваш, Александър?

– Разбира се, че ти вярвам, Алис, но...

– Но? Отново „но“! – изправи се Алис въбесена. – Ако вие не можете да ми вярвате, сър, вероятно е най-добре да напусна... – и тя наистина „напусна“ под погледите на двамата слисани мъже. Професорът каза:

– Страхувам се, че моят хормон индиректно се оказа по-скоро причина за осуетяването на един брак, отколкото за изграждането му.

Александър преглътна нещастно, но гордостта му го крепеше:

– Тя ще се върне – гласът му прозвуча приглушен. – Любов като нашата не се пречупва така лесно.

Балът на студентите от последния курс бе, разбира се, събитието на годината. Младите господа бяха блестящи, а техните дами – ослепителни. Носеше се жива, весела музика, танцуващите нозе докосваха пода през определени интервали. Навсякъде цареше всеобщо, необуздано веселие.

По-правилно е да се каже, че се веселяха почти всички. Александър Декстър стоеше в един ъгъл мрачен, с леден поглед. Колкото и да бе привлекателен, колкото и красива осанка да имаше, нито една от младите дами не се приближаваше до него. Знаеше се, че той принадлежи на Алис Сангър. Поради тази причина на никоя и през ум не й мина да поsegне към него. Но къде бе Алис?

Тя не дойде с Александър, а неговата гордост го възпря да я потърси. Само поглеждаше крадешком кръжащите наоколо двойки изпод тъжните си, натежали клепачи.

Професор Джоунс пристигна облечен в официален костюм (който отново висеше отвсякъде, макар и да бе ушит по точките му мерки) и се приближи до своя студент:

– Ще сложа хормона в пушна малко преди тоста в полунощ. Тук ли

е още господин Найтли?

– Видях го преди малко. Много е зает. Следи за необходимата дистанция между кавалера и дамата по време на танц. Разстоянието между тях трябва да е най-много четири пръста, доколкото си спомням. Господин Найтли прави измерванията много усърдно.

– Чудесно. О-о-о, пропуснах да те попитам дали в пунша има алкохол. Алкохолът влияе пагубно на аматогенния първоизточник.

Въпреки душевните си терзания Александър намери сили да разсее сянката от непреднамерена клевета, надвиснала над състудентите му:

– Какъв алкохол, професоре? Този пунш е приготвен изцяло от първокурсниците. В него има само чист плодов сок, рафинирана захар и известно количество лимонени кори... бива го да стимулира, но не и да опиянява.

– Хубаво – професорът остана доволен. – Към хормона съм добавил и приспивателно, за да приспи обектите на експеримента ни за кратко, докато хормонът си свърши работата. Щом се събудят, първият индивид, когото всеки един от тях забележи – естествено от противоположния пол – ще вдъхне на другия чиста и възвишена страст, която може да доведе единствено до брак.

Тъй като бе почти полунощ, той си проправи път между щастливите двойки, танцуващи на четири пръста разстояние към купата с пунша.

Със сълзи на отчаяние Александър излезе на балкона. И така изпусна Алис, която в същия миг влезе в балната зала от съседната врата.

– Полунощ! – чу се щастлив възглас. – Тост! Тост! Тост за живота пред нас!

Младежите се струпаха около купата с пунша. Малките стъклени чаши вървяха от ръка на ръка.

– За живота пред нас! – викнаха всички с ентузиазма на първокурсници и изпиха до дъно огнената смес от чист плодов сок, захар, лимонени кори и – както бе решено – аматогенния първоизточник плюс приспивателно.

След малко приспивателното подейства, постепенно всички младежи се свлякоха на пода. Алис остана сама. Все още стискаше чашата с питието си, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. „О, Александър, Александър – мислеше си тя, – макар и да се съмнаваш, все пак ти си моята единствена любов. Ти искаш да изпия това и аз ще го изпия.“ След секунди тя също се свлече грациозно на пода.

Николас Найтли тръгна да търси Александър. Горещото му сърце изпита тревога за младежа. Видя го да пристига без Алис и можеше само да предполага, че причината е любовна кавга. Но и през ум не му мина, че оставяйки празненството без надзор, ще се случи нещо страшно. Тези младежи не бяха диви хлапаци, а момичета и момчета от добри семейства, с изискано възпитание. Можеше изцяло да им се довери, че ще спазват четирипръстовото разстояние. Сигурен беше.

Намери Александър на балкона загледан тъжно в звездното небо.

– Александър, момчето ми – сложи той ръка на рамото му. – Това никак не ти приляга: да се предаваш на отчаянието. Хайде, млади приятелю, свързете се.

Александър наведе глава, когато чу гласа на добродушния старец:

– Зная, че не е по мъжки, но страдам за Алис. Отнесох се жестоко с нея и сега съм справедливо наказан. Само да знаехте, господин Найтли... – момчето сви юмрук на гърдите си, близо до сърцето. Не можеше да каже нищо повече.

– Смяташ ли, че щом като не съм женен, не са ми известни нежните чувства? – запита старецът тъжно. – Не се заблуждавай. Беше време... аз също познавах любовта и любовните страдания. Но ти недей да правиш така, както аз постъпих някога, не позволявай на гордостта да попречи на одобряването ви. Потърси Алис, момчето ми, потърси я и поискай прошка. Не допускай да се превърнеш в древно изкопаемо, в стар ерген като мене... Но стига толкова, аз се разхленчих.

– Ще послушам напътствията ви, господин Найтли – Александър се изправи. – Ще я потърся.

– Тогава тръгвай към залата. Мисля, че я видях да влиза тъкмо преди да дойда тука.

– Навярно дори в този момент тя ме търси – сърцето на Александър се разлудува. – Ще отида... Но не сега. Вървете първо вие, господин Найтли. Аз ще се забавя, за да дойда на себе си. Няма да се оставя да ме гледа облян в сълзи.

– Разбира се, момчето ми.

Найтли се спря край вратата на балната зала слисан: космическа катастрофа ли бе поразила всички тук? Петдесет двойки бяха изпопадали на пода, някои лежаха един връз друг съвсем непристойно.

Но преди още да се сети да провери дали най-близките са сред живите, да подаде сигнал за тревога, да извика полицията, да направи



каквото и да е, младежите се размърдаха и започнаха да се изправят.

Само едно момиче още лежеше неподвижно. Едно единствено, самотно момиче, облечено в бяло, сгънало грациозно ръка под русата си глава. Това бе Алис Сангър. Найтли се спусна към нея, глух и спял за гълчавата около себе си.

– Госпожице Сангър – старецът падна на колене до момичето. – Скъпа госпожице Сангър. Боли ли ви някъде?

Тя отвори бавно красивите си очи и проговори развълнувана:

– Господин Найтли! Никога не съм подозирала, че сте толкова чаровен.

– Аз? – Найтли се отдръпна ужасено, но тя се изправи, а очите ѝ сияеха от огън, какъвто не бе виждал в женски очи от трийсет години насам... а и тогава го откриваше само от дъжд на вятър.

– Господин Найтли, вие няма да ме изоставите, нали?

– Не, не – отговори той объркан. – Ако имате нужда от мен, ще остана.

– Имам нужда от вас. От все сърце и душа. Имам нужда от вас така, както жадно цвете от утринна роса... Имам нужда от вас така, както Тисба от дълго чакания Пирам...

Найтли продължи да отстъпва заднишком. Оглеждате се трескаво, за да види дали някой чува тези необичайни признания. Но изглежда никой не им обръщате внимание: доколкото долавяше, от всички страни се носеха обяснения от същия род, някои бяха дори по-ярки и прями.

Мировият съдия вече нямаше накъде да отстъпва – гърбът му се опря в стената. Алис се приближи до него толкова близо, че разби на дребни парченца правилото за четирипръстовото разстояние. Всъщност тя наруши дори правилото за нулево разстояние и при последвалото взаимно притискане, Найтли усети в гърдите си да отеква с глух тътен нещо неопределено.

– Госпожице Сангър, моля ви!

– Госпожице Сангър ли? Нима за вас съм госпожица Сангър?! – възкликна Алис пламенно. – Господин Найтли! Николас! Кажете ми, че съм твоята Алис, твоята единствена. Ожени се за мен. Ожени се за мен!

Отвсякъде се чуваха едни и същи викове: „Ожени се за мен!“, „Омъжи се за мен!“ Младежите се скупчиха около Найтли, добре знаеха, че той е мирови съдия и започнаха да крещят всички в един глас: „Искаме да се оженим, искаме да се оженим!“

– Трябва да ви издам на всички свидетелства – успя да извика той.

Всички се отдръпнаха, направиха му път да излезе, за да се заеме с

милостивото си дело, но Алис тръгна след него.

Найтли срещна Александър на вратата, която водете към балкона. Мировият съдия отпрати младежа обратно на чист въздух. В този миг се появи и професор Джоунс.

– Александър, професор Джоунс – заговори Найтли, – случи се най-невероятното нещо...

– Да – отговори професорът, лицето му сияеше от радост. – Експериментът се оказа успешен. Първоизточникът действа много по-ефикасно на хората, отколкото на моите опитни животинки.

Професор Джоунс забеляза колко объркан е Найтли и набързо обясни с няколко изречения ситуацията.

Мировият съдия го изслуша, след което измърмори под нос:

– Странно, странно. Усещам в тази работа нещо познато, а не мога да го определя, изплъзва ми се – той притисна с длани челото си, но това не му помогна.

Александър се приближи внимателно до Алис. Жадуваше да я притисне силно до гърдите си. И все пак разбираше, че никое добре възпитано момиче няма да приеме такъв изблик на чувства от някого, който още не се е извинил за обидното си държание.

– Алис, моя изгубена любов, ако можеш да намериш в сърцето си...

Момичето се отдръпна рязко от него, дори отблъсна ръцете му, макар да бяха протегнати смирено, почти молитвено:

– Александър, аз пих от пунша. Ти така пожела.

– Нямахте нужда. Аз не бях прав, не бях прав.

– Но аз го направих и о, Александър, аз никога няма да съм твоя.

– Никога няма да си моя ли? Ама какво означава това?

– Моята душа е наразделно свързана с душата на господин Найтли, искам да кажа Николас. О, Николас – Алис сграбчи ръката на мировия съдия и я стисна жадно. – Моята страст към него... моята страст да се омъжа за него... не ми дава мира. Направо ме измъчва.

– Та ти си измамница! – извика Александър. Не можеше да повярва.

– Жестоко е да ме наричаш „измамница“ – проплака Алис. – Това чувство не зависи от мен.

– Така е, наистина – потвърди професор Джоунс, който изслуша всичко смаян до немай къде. – Тя не е в състояние да го контролира. Чисто и просто изява на жлезите с вътрешна секреция.

– Наистина е така – обади се и Найтли. Той самият се бореше със своите собствени жлези – Хайде, хайде... скъпа моя – погали той Алис по главата съвсем по бащински. А когато тя вдигна към него красивото си лице, примряла от ласката, той си помисли дали е възможно ей така по бащински... не, нека да е по съседски... да притисне устните си към нейните.

Но Александър, отчаян от дъното на дутата си, започна да крещи неудържимо:

– Ти си измамница, измамница... измамна като Кресидата – и побегна нанякъде.

Найтли също би избягал, но Алис обви здраво ръце около врата му и запечата върху бавно разтапящите му се устни такава целувка, каквато съвсем не би могла да мине за роднинска.

Тя не би могла да мине дори за съседска.

Пристигнаха в малката ергенска къща на Найтли. Целомъдрената табелка отвън, изписана на староанглийски, гласеше „мирови съдия“. Вътре цареше спокойствие и ред. Още с влизането Найтли бързо сложи върху ниската печка малкия си чайник. Посегна с лявата ръка – дясната бе във владение на Алис. Момичето се бе вкопчило в нея, защото с неестествена за годините си проникателност разбираше, че по този начин предотвратява възможността Найтли внезапно да избяга.

През отворената врата на всекидневната се виждаше кабинетът, етажерките покрай стените, отрупани с всякакви книги.

– Скъпа моя – Найтли вдигна ръка (пак лявата) към веждите си, – учудващо е как... ако може да разхлабиш малко хватката, съвсем малко, дете мое, за да се възстанови кръвообръщението ми... учудващо е как в главата ми се върти непрекъснато мисъл, че всичко това вече се е случвало някога.

– Със сигурност никога не се е случвало, скъпи ми Николас – Алис положи русата си глава на рамото му и се усмихна нежно и свенливо. Усмивката правеше красотата ѝ омагьосваща сила, като лунна светлина в спокойни води. – Може ли днес да има такъв магьосник като нашия мъдър професор Джоунс, толкова съвременен вълшебник?

– Толкова съвременен... – Найтли изведнъж подскочи като ужилен и повдигна поривисто Алис. – Ами да, точно така е. Дяволите да ме вземат, ако не е така. (Той ругае само в редки случаи, когато бе силно развълнуван.)

– Николас, какво е това? Ти ме платиш, ангелчето ми.

Но мировият съдия не чуваше момичето, той се отправи бързо към кабинета си. Алис бе принудена да подтичва след него. Пребледнял и стиснал устни, Найтли измъкна една книга от лавиците и издуха благоговейно праха от нея.

– О, господи – в гласа му прозвуча разкаяние, – как можах да пребрегна невинните радости на младежките си години? Дете мое, имайки предвид невъзможността да си служиш с дясната ръка, ще бъдеш ли така добра да обръщаш страниците? Ще ти кажа къде да спреш.

Двамата представляваха живописна картина на досъпружеско блаженство, каквото рядко може да бъде видно: той държеше книгата с лявата си ръка, а тя бавно обръщаше страниците. Справяха се чудесно.

– Прав съм! – извика Найтли. – Професор Джоунс, скъпи ми приятелю, елате незабавно. Това е най-удивителното съвпадение... страховит пример за мистериозната невидима сила, която си играе с нас поради някакви неизвестни причини.

Професор Джоунс отпиваше спокойно от чая си, който бе приготвил сам. Държеше се благопристойно и дискретно, както подобава на джентълмен в присъствието на двама пламенно влюбени, които внезапно са се оттеглили в съседната стая.

– Вие сигурно не се нуждаете от моето присъствие.

– Наистина имам нужда от вас, сър. С удоволствие бих обсъдил едно от вашите научни постижения.

– Но вие сте в такава ситуация...

– Професоре! – изписка Алис.

– Хиляди извинения, скъпа моя – обърна се Джоунс към нея с влизането си в кабинета. – Моят мухлясал, стар мозък е наблъскан със смехотворни фантазмагории. Мина много време откакто аз... – тук той отпи голяма глътка от чая си (доста силен чай) и в същия миг отново бе самият той.

– Професоре, това мило дете се отзова за вас като за съвременен вълшебник и това ми напомни веднага „Вълшебникът“ на Гилбърт и Съливан – каза Найтли.

– Кои са тези Гилбърт и Съливан? – запита невъзмутимо професорът.

Найтли погледна отчаяно нагоре, сякаш за да определи посоката на неизбежната в този случай гръмотевица и да се предпази от нея.

– Сър Уилям Гилбърт и сър Артър Съливан са написали текстовете и музиката за най-великите музикални комедии, които светът някога е

виждал. Заглавието на една от тях е „Вълшебникът“. В нея също се говори за еликсир – с високо нравствено въздействие, който не влияе на семейни хора, но който отклонява младата героиня от красиви млади любовници към по-възрастни мъже.

– И това остава така? – запита професорът.

– Не... Знаеш ли, скъпа моя, движенията на пръстите ти по врата ми, вместо да предизвикат приятно усещане, доста ме разсейват... Младите влюбени отново се събират, професоре.

– Така значи – възкликна Джоунс. – Ами тогава, имайки предвид голямата прилика между художествената измислица и живота, навярно развързката в пиесата ще ни помогне да определим по какъв начин Алис и Александър отново да се съберат. Предполагам, че вие нямате желание да изживете живота си без една ръка.

– Аз нямам желание да се събирам с Александър – възпротиви се Алис. – Искам си само моя Николас.

– Към тази освежителна гледна точка би могло да се добави нещо – отбеляза Нйтли, – но няма как, трябва да се служи на младостта. Случаят в пиесата има развързка и точно за нея ми се иска да поговорим – усмихна се той дружелюбно. – Там въздействието от еликсира е неутрализирано напълно от джентълмена, който го създава. Този джентълмен, с други думи, сте вие.

– И какви са действията му?

– Самоубийство! Просто самоубийство! То остава необяснено от авторите, ефектът от това самоубийство е да прекъсне...

– Уважаеми господине – професор Джоунс си бе възвърнал самообладанието, – може ли да отбележа само, че независимо от моите чувства към младите хора, замесени в този тъжен случай, не мога при никакви обстоятелства да се съглася на саможертва. Такова действие вероятно би се оказало изключително ефикасно при обикновените любовни еликсири или магии, но моят аматогенен първоизточник, държа да ви уверя, няма да се повлияе от смъртта ми.

– Опасявах се, че е така – въздъхна тежко Нйтли. – Всъщност, между нас казано, краят на пиесата никак не е добър, навярно е най-слаб в сравнение с останалите им произведения – той вдигна взор към небесата в смирена молба за прошка от душата на Уилям Гилбърт. – Съшит е с бели конци. Не е заложен както трябва предварително в пиесата. И така наказанието пада върху един човек, който не го заслужава. Накратко казано, пиесата за съжаление изобщо не съответства на гения на Гилбърт.

– Възможно е това изобщо да не е работа на Гилбърт, а някакъв некадърник да се е намесил и да е объркал всичко – допусна професор Джоунс.

– Няма писмени доказателства.

Но изследователският мозък на учения трескаво работеше над заплетения проблем:

– Можем да направим изследване. Хайде да проучим мозъка на този... този Гилбърт. Той е написал и други пиеси, нали?

– Четиринайсет, заедно със Съливан.

– Сред тях има ли по-приемливо разрешение на подобна ситуация?

– Да, има една – Найтли кимна, в знак на потвърждение. – „Рудигор“.

– Кой е той?

– Това е място. Мъжкия образ е представен като истински злодей, баронет на Рудигор. Той, разбира се, е прокълнат.

– Непременно е така – измърмори професор Джоунс, който знаеше, че баронетите често са сполетявани от подобно нещастие и дори бе склонен да мисли, че така им се пада.

– Проклятието го задължава да извършва по едно или повече престъпления на ден – мировият съдия естествено знаеше и тази пиеса. – Ако мине ден без да е извършил престъпление, той би умрял в жестоки мъки.

– Какъв ужас – прошепна Алис.

– Близко е до ума, че никой не може да измисля по едно престъпление всеки ден. Така че нашият герой е принуден да търси начин да се освободи от проклятието.

– Как?

– Той разсъждава така: ако решително откаже да следва черната си орис, ще предизвика своята смърт. С други думи той извършва самоубийство, а самото самоубийство също е престъпление... така той изпълнява и проклятието.

– Разбирам, разбирам. Гилбърт очевидно вярва в разрешаването на проблемите, оставяйки ги да следват своя логичен завършек – професор Джоунс затвори очи. Мислите се зароиша напрегнато в главата му и сякаш потърсиха излаз през внушителните неспокойни вежди. – Найтли, старче, кога се е появила пиесата „Вълшебникът“?

– През хиляда осемстотин седемдесет и седма.

– Ами ето това е, скъпи ми приятелю. През хиляда осемстотин седемдесет и седма в началото на Викторианската епоха. Тогава не е било

възможно да се осмива семейната институция. Не е трябвало да правят от нея комедия заради интригата, фабулата. Бракът е бил свещен, възвишен, тайнство...

– Достатъчно, затваряме тази скоба – прекъсна го Найтли. – Какво сте намислили?

– Женитба. Оженете се за момичето, Найтли. Извършете бракосъчетанието на всичките двойки наведнъж. Сигурен съм, че Гилбърт е възнамерявал да го направи така от самото начало.

– Но нали точно това се опитваме да избегнем – мировият съдия не беше толкова уверен в своите намерения.

– Не и аз – Алис решително отхвърли идеята (колко упорство имате в нейното очарователно гъвкаво и изящно тяло).

– Не разбирате ли? – продължи ученият. – Веднага след бракосъчетанието на всяка от двойките аматогенният първоизточник, който не въздейства на семейни хора, загубва своята сила над тях. Влюбените без помощта на първоизточника ще си останат влюбени в предишните избраници. Който не е бил влюбен, ще престане да бъде влюбен... Действието на еликсира се прекратява.

– О, господи, колко е лесно – възкликна Найтли. – Ама разбира се! Това ще да е била идеята на Гилбърт, докато не се е намесил някакъв налудничав продуцент или режисьор – някой некадърник, както казвате, за да направи промените.

– И оправиха ли се така нещата? – запитах. – Нали професорът е казал, че ефектът върху семейни двойки е само толкова, колкото да протврати извънбрачните...

– Оправиха се – Найтли ме прекъсна. Върху клепачите му трептеше сълза, но не съм сигурен дали бе от спомените или от четирите джина с тоник. – Оправиха се. Алис и аз се оженихме, но бракът ни бе почти веднага анулиран по взаимно съгласие, защото бе повлиян от въздействието на недопустими средства. А и заради непрестанното наблюдение, на което бяхме подложени, влиянието на незаконния еликсир върху нас бе за жалост нулев – въздъхна той. – Алис и Александър най-после се ожениха и сега тя, както разбирам, очаква дете.

Найтли откъсна поглед от почти празната си чаша и изведнъж нададе тревожен възглас:

– Господи! Пак тя.

Огледах се изумен. На прага се бе появило едно бледосиньо

видение. Представете си, ако можете, едно чаровно лице, създадено за целувки, едно прелестно тяло, създадено за любов.

– Николас! Почакай! – извика жената.

– Това Алис ли е? – запитах.

– Не, не. Няма нищо общо с нея, свършено друга история е тази...

Но аз не бива да оставам тука.

Поклатих глава със съжаление и съчувствие към него: горкият човек бе изтормозен от непрестанните чудесии и ред красавици, които кой знае защо се влюбваха в него. Мисълта за тази ужасна орис ме накара и аз да пресуша чашата си. Осъзнах, че такива чудати случки никога не ме бяха мъчили, нито бях имал подобни грижи.

И като си го помислих, странна работа, взех че си поръчах стръвно още едно питие и неволно изругах собствената си съдба.

КРАЙ



© 1958 Айзък Азимов

Isaac Asimov  
The Up-to-Date Sorcerer, 1958

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1191>]